

Viipurin Suomalaisen
Kirjallisuusseuran
toimitteita

14

HELSINKI 2003

ISSN 1236-4304

Lappeenrannan Kirjapaino Oy 2003

Kalle Meurman

Miksi Kulikoff ei tullut hulluksi

Vanhempani hankkivat pianon 1920-luvun lopulla. Äidinäitini oli ollut pientenlasten soitonopettaja. Äiti soitti ja lauloi meille lapsille ja meidät pantiin ottamaan soittotunteja. Viipurin musiikkiopisto oli maankuulu. Sisareni pääsi neiti Sesemannin oppilaaksi, minut onnistuttiin saamaan peräti Sergei Kulikoffille, erittäin etevänä pidetylle pianopedagogille. Kuinka se onnistui, ei ole tiedossani. Mitään näyttöähän kyvyistäni ei ollut. Pianonsoitto ei kiinnostanut minua millään lailla ja musikaalisuus puuttui.

Viipurin musiikkiopisto toimi vuokratiloissa Osuusliikkeet talossa Kannaksenkatu 1. Opistolla oli käytettävissään kaksi kerrosta tästä suuresta kivitalosta Punaisenlähteentorin kulmassa. Kun kerran viikossa vaelsin nuottisalkku kainalossa torin halki, oli minulla aina yhtä huono omatunto. En taaskaan ollut harjoitellut lainkaan, tuskin oli nuottivihkoja edes avannut.

Sergei Kulikoff, joka otti nimekseen Kulanko Kalevalan riemuvuoden 1935 suuressa nimenmuuttoaallossa, oli mies parhaassa iässä, pitkä ja komea. Hän asui Massisen suuressa kerrostalossa vain muutaman korttelin päässä, hän oli naimisissa Massisen tyttären kanssa. Kerran jouduin menemään tunnille heidän upeaan kotiinsa.

Kulikoff oli aina erittäin huolitellusti pukeutunut. Räätälin tekemä puku oli muistini mukaan yleensä ruskea-harmaasävyinen. Asua täydensivät kaksiriviset harmaat liivit ja kiiltäviksi harjatut ruskeat puolikengät. Ei liene pitkään kestänyt ennenkuin hän havaitsi puuttuvan intoni ja täydellisen laiskuuteni. Siitä huolimatta hän yritti opettaa aina uudestaan ja uudestaan, enkä muista hänen koskaan sanoneen pahaa sanaa tai menettäneen malttiaan.

Soittotunti vakiintui vähitellen sellaiseksi, että Kulikoff ensin istuutui viereeni flyygelin äären opettamaan, meni sitten huoneen suuren erkkeri-ikkunan luokse minun jäädessäni tavailemaan nuotteja. Siellä hän seisoi kädet selän takana tarkkaillen torin ja Kannaksenkadun vilkasta liikennettä ja elämää.

Sergei Kulikoff

Arvattavasti se jossain määrin lievitti soittoyritysteni hermoja raastavaa kuultavaa. Kerran tämän ystävällisen miehen pitkäksi venähtänyt "kärsivällisyyspussi" sitten kuitenkin repesi. Ääntään korottamatta yhä huoneeseen selin seisten Kulikoff sanoi:

- Jos kaikki minun oppilaani soittaisivat niinkuin sinä, minä tulisin hulluksi! Ja hänen hartiansa vavahtivat hiukan.

Ja sitten tunti jatkui niinkuin ennenkin.

En muista oliko suuri tämä kerta, mutta yleensä seisojien eteisessä jo vuoroaan odottamassa seuraava oppilas, hillitty herrasmies, Suomalaisen lyseon poika Martti Karvonen, myöhemmin etevä tiedemies ja puolustusvoimien ylilääkäri. Kor-

vat punaisina ulos tulevaa oppilasta hän tervehti hymyillen:

- Löikse sinnu?

Ei lyönyt. Ei, vaikka aihetta olisi ollut. Ei lyönyt mitakaan, ei Karvosta, eikä Irma Ruuskasta, tulevaa pianotaiteilijaa. Näitä ahkeria ja monia muitakin tämän mainion opettajan oppilaita voitaneen kiittää siitä, ettei Kulikoff tietävästi tullut hulluksi. Hän jatkoi opettajana vielä Lahdessa, jonne opisto Viipurin menetyksen jälkeen siirtyi.